

SAFA Whiskyteam Y2K tour till Skottland

av
Thomas Nyström
med bistånd från
Per Lindberg

© 2000 Thomas Nyström
Alla rättigheter förbehålles författaren.

Planering

Varunder förvirrad planering med avhopp sker.

Jag föreslog halvt på skoj och halvt på allvar på sensommaren 1999 att SAFA skulle göra en whiskyresa (till Skottland var annars?). Jag borde ha räknat med att mitt förslag skulle väcka en slumrande entusiasm för det var precis det det gjorde. Från början när vi så småningom startade planeringen strax efter nyår 2000 (Y2K buggarna hade visat sig mindre aktiva än vad många trodde, troligen beroende på förutseende) så var det jag (Thomas), Thord, Henning, Per (med Lotta) samt slutligen Jörgen (med Audrone) som var påtänkta som resenärer.

Det första som vi gjorde i planeringen var att bestämma när vi skulle åka, framförallt utgående från vädersituationen. Vi bestämde slutligen att vi skulle åka två dagar efter skolavslutningarna, Jörgens och Audrones dotter, Ramunyte, skulle ha sin första skolavslutning i år och då måste ju naturligtvis föräldrarna vara med. Jag lade upp både en email-lista och en websida i god traditionell hackisk stil (gamla hederliga KOM fanns ju inte kvar så man kunde starta ett möte där!).

Vi diskuterade mycket fram och tillbaka och för att vi skulle komma till skott så lånade jag Hennings Whiskybok och såg ut ett antal destillerier och lade upp en preliminär rutt. När Per sedan hade gjort en preliminär bokning av flygbiljetter och ett överslag hade gjorts på kostnaderna för resan så visade det sig att Jörgen med familj inte skulle klara även denna resa, de hade redan planerat in andra utlandsresor och kassan skulle alltså inte klara även denna resa. Kvar var vi nu Thomas, Thord, Henning, Per och Lotta, detta gäng blev slutligen de som också kom iväg på resan.

Då Jörgen hade varit tvungen att lämna återbud så var vi inte lika styrda av skolavslutningen utan vi bestämde oss slutligen för att åka den 10 juni. Efter att flygbiljetter var beställda och uthämtade gällde det att finns dels någonstans att bo (till en början i Edinburgh) samt en hyrbil. Resultatet blev att Per lyckades boka in oss två nätter på Aisla Craig hotell i Edinburgh samt en hyrbil. Även den sista natten på resan skall vi bo på Aisla Craig hotell.

En annan fast punkt på resan är att vi skall åka ut till Isle of Islay. Resan dit måste ske med båt så det var också en sak som måste förbokas. Här blev det en helomvändning, enligt mitt ursprungliga förslag skulle vi ha gjort en resa motsols genom Skottland men vi tog nu och vände riktningen så att de fasta punkterna kom i början på resan. Färja och hotell bokades därför på Isle of Islay.

Dag 1

***Varunder Thord kommer i tid, Per gör oss
lätt nervösa, Thomas tränar
flygmåltidsakrobatik samt hotellvärden gör
Per lätt skräckslagen.***

Äntligen dags för semeser! Nu var det äntligen dags att åka. Min mor skulle köra mig ut till Arlanda och Thord accepterade villigt mitt förslag om att få skjuts ut dit. Thord är ju inte känd för att passa tider så det var med en viss bävan jag lät honom åka med. Dock kom mina tvivel på skam utan Thord kom precis på exakt rätt tid till våran mötesplats.

Väl framme på Arlanda fann vi Henning, Lotta samt en bunge bagage väntande på oss andra. Men Per då? Jodå, han var och parkerade bilen. Efter c:a 20 minuter började jag undra lite vart Per hade tagit vägen men det visade sig när han väl kom att han hade ställt bilen på en långtidsparkering och sedan tagit bussen därifrån, därför den långa väntetiden.

Vanliga formaliteter såsom incheckning samt säkerhetskontroll genomfördes och vi hade kommit lite närmare Skottland. Enligt god tradition måste jag ju inhandla lite Anton Bergs marsipanlimpor. Men gudars skymning!

Åtta limpor för 59 kronor! Ocker! Dock: de är ju goda så det fick bli en sådan förpackning i alla fall.

Ombord på flygplanet vidtog sedermera min normala övning ombord på flygplan: Att intaga den föda som tillhandahålles. Bordet framför mig gick nästan att trycka ned... Nåja, brickan fick plats och med lite diverse krumbukter lyckades jag peta i mig den lax tillsammans med potatissallad (med morötter tror jag) som måltiden avslutades med. Till efterrätt serverade en mycket god, kladdig, söt och onyttig... eh... bakelse är nog den bästa beskrivningen på anrättningen. Jaha, sedan var det slut på det roliga och man fick sitta i kläm i ytterligare en timme innan vi var framme på Gatwick.

Gatwick gav oss en praktisk demonstration i engelsk organisationsförmåga (eller möjligen brist därpå). Dåligt med skyltar om var vi skulle ta vägen för byte, vi hade dessutom lite delade meningar om hur bagaget skulle hanteras. Jag hade för mig att de hade sagt vid incheckningen på Arlanda att bagaget skulle skickas direkt till Edinburgh medan andra i sällskapet trodde att vi skulle tulla bagaget på Gatwick (som borde vara det normala). Jag fick tag i någon gubbe där med diverse ID-kort om halsen och han sa att vi bara behövde gå direkt till utgången. Vi beslöt oss för att lita på honom och letade oss då mot utgången (och tullen in till Storbritannien). Sedan utbröt den STORA förvirringen när vi skulle hitta utgången till flygplanet. På våra boardingcard (som vi hade fått på Arlanda) stod det att flyget skulle gå från utgång 57 men var fanns utgång 57?!? Och hur kom man dit?!?. Jag hittade en karta som tydligt visade var utgången

till inrikesflyget låg men bäst före datum för kartan hade redan passerats: Den utgången som kartan angav var stängd. Våldigt stängd. Per fann lösningen på problemet: Det visade sig att man inte skiljde inrikes och internationell trafik åt längre.

Vi passerade ny säkerhetskontroll igen och kom in till det så kallade Tax Free området. Jag hade fått inköpsuppdrag med mig från min mor på en parfym: de hade den parfymen med de skulle också ha 38 GBP för 100 ml av den soppan! Hu! Nej, det blev inget inköp där. När vi sedan fann utgång 57 visade den sig bestå av ett antal bokstavsutgångar. Naturligtvis visade sig informations-systemet vara avstängt så det var till att fråga igen: Utgång C var svaret (personligen tror jag att de körde alla flyg från utgång C).

Ny måltidsakrobatik på flygplanet och c:a en timme senare var vi framme i Edinburgh en halvtimme för tidigt: Medvind. Hitta bagage och ut från terminalen till flygbussen. Nytt springande fram och tillbaka innan vi hittade flygbussen och kunde verkligen komma fram till Edinburgh. När vi hade kommit in till Edinburgh centrum gällde det att komma vidare till hotellet. Vi förkastade ganska snabbt förslaget att gå till hotellet utan lösningen blev en taxi. Vi vet nu att en Edinburgh taxi rymmer fem personer, fyra stora resväskor, en något mindre, två pilotväskor, två ryggsäckar samt en laptop. Fast då fick Henning sitta ovanpå två av de stora resväskorna, tur att vi inte skulle så långt.

Hotellet visade sig finnas i ett typisk engelskt hus (fast vi var i Skottland). Incheckningen gick bra ända tills Per frågade när frukosten skulle serveras: Åh, närsomhelst mellan klockan 8 och 9 blev det snabba svaret. Per bleknade, han skulle inte få någon sovmorgon! Nåja, det var bara att rätta in sig i ledet och vi klättrade sedan upp till rummen. Jag, Thord och Henning skulle bo på våning två och Per och Lotta skulle bo på våning tre. Trapporna i engelska hus är branta. Våldigt branta. Trots de branta trapporna samlade vi oss senare i baren och satt och yrade lite. Ny bestigning till sängarna där vi sedan ramlade omkull. Jag satt och knappade en lång stund på kvällen, så pass länge att Henning började låta illa, mycket distinkt, från sängen så jag var tvungen att skjuta lite på författandet för att inte sabotera resten av resan.

Dag 2

Varunder överraskning sker på morgonen och lunchen, Edinburgh betraktas och anslutas med en kylig sightseeing tur stan runt.

På morgonen inträffade den första överraskningen: Thord var först upp ur sängen och först färdig! Hupp! Jag och Henning tog det med lite mera normal fart och vi trenne rumskamrater beträdde frukostmatsalen vid pass 08.10. Vi intog våran skotska frukost och hade precis avslutat den när Per och Lotta kom ned. Eller snarare så ledde Lotta Per in i matsalen, Per var inte riktigt vaken ännu, kläder hade han i alla fall på sig.

Efter att vi alla hade fått frukost så samlade vi ihop oss och började gå ned mot Edinburgh Centrum. Första punkt på programmet var Edinburgh Castle. Efter att vi hade kommit ned till centrum så insåg vi alla vad Per hade försökte säga från början: Slottet ligger högt upp och vi kommer att få mycket trötta fötter och annat om vi skulle gå ända dit upp. Lösningen blev en taxi och vi kunde nu se att fem personer satt riktigt bekvämt i en Edinburgh taxi utan bagage.

Utanför slottet höll man på att montera upp läktarna för Edinburgh Military Tattoo som skall gå av stapeln under

Augusti månad. Jag insåg något då som inte har märkts på de TV-bilder jag tidigare har tagit del av från tatoot: Hela planet lutar ganska mycket ned från slottet! Inne på slottet missade vi precis en guidetur så vi fördrev tiden i slottets turistbutik i väntan på nästa tur. Turen leddes av en mycket trevligt man med en mycket trevlig dialekt, så trevlig dialekt att jag bara förstod c:a två procent av allt han sa! Det var mycket synd för han verkade veta vad han pratade om och framför allt verkade han tycka om att guida folk.

Vi följde dock med hela turen som slutade uppe på Crown Square som är den innersta (och högsta) delen av slottet. Vi vandrade runt i olika delar i slottet och besåg bland annat de Skotska regalierna: Kronan, svärdet och spiran samt 'The Stone of Destiny' som numera var återförd till Skottland. Det fanns också en mycket imponerande riddarsal i slottet så man bara väntade på att få ordna en medeltida bankett där. I Edinburgh Castle ligger också 'Scottish National War Memorial' där man hedrar alla de som har stupat i skotsk militär tjänst sedan första världskriget. Edinburgh Castle var en mycket imponerande (men ack så blåsig) anläggning. Vi avverkade det hela på c:a tre timmar men vi skulle utan vidare ha kunnat stanna hela dagen där.

När vi kom ut från slottet så var vi alla hungriga, vi fann en indisk tandoori-restaurang där vi intog lunch. Kyparen varnade mig för att Kyckling Madras var 'HOT' men jag bestämde mig för den i alla fall. Aningen måste jag vara ganska van vid den typen av stark mat eller så var den väldigt tunn i smaken: Jag tyckte den var ganska lagom normal-stark... Vid lunchen inträffade dagens andra

övertäckning: Jag drack vatten och Lotta drack mjölk!! Enligt all annan normal tradition borde det ha varit tvärtom men Lotta gav mig nu dagens andra överraskning.

Efter lunchen tänkte vi besöka en whiskyutställning utanför slottet men vi gick aldrig in. Vi stod i entrén och tvekade en lång stund, tittade på klockan (turen skulle ta en timme) samt värderade inträdesavgiften och beslöt oss slutligen för att avstå från detta besök. Vi gick istället tvärs över gatan för att besöka en väveri-utställning men det var inte heller någon höjdare. Betalt skulle de ha för att man skulle få se något och det verkade mest gå ut på att kränga så mycket bjäfs som möjligt till turister. Blä.

Vi avvek från området runt slottet och gick istället in på Scottish National Gallery och vandrade runt bland de olika konstverken. Speciellt en tavla fastnade jag för: Tavlan hette 'Lady in Gray' och var en målning av konstnärens dotter. Tavlan var mycket suggestivt placerad så när man gick runt en krök i utställningslokalen så såg man den direkt tre rum bort. Kvinnan på tavlan var klädd i en grå klänning och satt och jobbade med något handarbete men tittade rätt på konstären precis som om hon hade blivit avbruten av att någon började prata med henne. Tavlan var helt enkelt vacker!

Då vi hade sett oss mätta på konstverken behövde Per kaffe och efter tips från en av vakterna på galleriet så sökte vi oss till ett café. Cafét visade sig ha visst italienskt stuk och jag intog här en mycket god, kladdig, söt och onyttig tårtbit. Efter kaffeintag (med tillbehör) kände vi oss ganska dästa och bestämde oss för att ta en bussrundtur i

staden. På vägen till bussen hamnade vi i en bokhandel där det botaniseras en lång stund, Thord fick i alla fall tag i en lämplig bok till sin sambo som handlade om keltiska folksånger. Lite andra böcker inhandlades också.

Nu var det dags för bussrundturen och vi blev rekommenderade av guiden att sätta oss på övre däck (i den cabbade dubbeldäckaren) om vi kunde stå ut med kylan. Vi fem klämde ihop oss så långt fram som möjligt tillsammans med guiden bakom den vindruta som fanns på övre däck. Edinburgh är en blåsig stad så vi var ganska frusna efter att ha fått oss en hel del historia till livs. Guiden gav oss tips om var vi kunde finna några bra restauranger och efter att ha gjort en snabb markandsundersökning hos fyra italienska restauranger valde vi en av dessa. När väl maten kom på bordet visade den sig smaka bra, jag trodde inte jag skulle kunna äta någonting för det vara bara två timmar sedan vi hade fikar. Maten smakade så pass bra att jag lyckades lura hela gänget att även äta dessert.

Dagen avslutades med en promenad från restaurangen hem till hotellet och vi äntrade ånyo våra rum. Henning hade innan vi åkte från Sverige köpt några obskyra (i alla fall för mig) serietidningar som han nu försökte läsa. Han klagade vilt på att han hade problem att hitta pratbubblorna i serierna och framför allt i vilken ordning det är lämpligt att läsa dem. Ack ja... Tacka vet jag Kalle Anka och Co, det är riktiga gamla goda serier av god kvalitet. Enligt mig i alla fall.

Dag 4

Varunder bil hyres under stort besvär, Edinburghsk rusningstrafik provas samt nya äventyr med hyrbil. Thomas håller till vänster så resten av sällskapet gnyr. Dagen avslutas med solnedgång och elektrisk dusch.

Det var nu dags att ge sig ut och upptäcka resten av Skottland efter att vi hade tillbringat en dag i Edinburgh (som gav oss trötta fötter). För att kunna göra detta krävs att man har ett transportmedel: I vårt fall handlade det om en hyrbil. Hyrbilen var beställd och skulle hämtas på flygplatsen vid c:a 11.00. Jag och Per tog oss ut till flygplatsen och letade upp disken för hyrbilar. Jodå, de hade en bil åt oss och diverse pappersexercis tog sin början. Medan jag avlämnade min autograf på kontrakten så lusläste våran juridiske expert (Per) det hela och upptäckte att det var lite fel. C:a 100 procent fel närmare bestämt. Priset. Priset stämde inte alls. Enligt de uppgifter Per hade fått skulle hyrbilen kosta c:a 289 GBP. Kontraktet löd på c:a 560 GBP. Per framförde sina klagomål och viftade med sina anteckningar från beställningen. Efter lite diverse dividerande så gav de med oss och vi fick en 'Fixed discount' på ungefär halva priset. Vi nöjde oss med det och accepterade att de lade på 10 GBP för en ytterligare förare.

Ute på hyrbilsparkeringen började vi båda att nosa igenom bilen och fann att bilen hade totalt 6 passagerarplatser med minimalt med plats för bagage. Efter en del svordomar, experimenterade och som sista lösning läsande av manual lyckades vi lossa de båda bakre stolarna. Vi kunde inte hitta någon representant från hyrbilsfirman ute på parkeringen så vi bestämde oss för att ta med de lösa stolarna och försöka pussla in bagaget i alla fall. Vi åkte alltså tillbaka till hotellet och upptäckte då att Edinburgh har rusningstrafik fast klocka var strax efter elva. Tillbaka på hotellet så pressade vi in allt bagage inklusive de båda lösa stolarna och kom underfund med att det skulle bli lite trångt.... Vi beslöt oss då för att åka tillbaka till flygplatsen och försöka deponera de lösa stolarna hos hyrbilsfirman.

Eftersom vi redan hade provat på Edinburghs centrala rusningstrafik så föreslog jag att vi skulle försöka åka runt det hela. Alltså åkte vi åt ett annat håll efter att jag hade studerat bilkartan lite grand. Dessvärre tog den detaljerade kartan slut och vi fick under min sorgliga ledning i stället se Edinburghs hamnområde samt lite närliggande bostadsområden. Vi hade nog fortfarande snurrat runt där om inte Henning lyckades hitta en annan karta bland sina guideböcker så jag kunna reparera mitt pågående misstag.

Per tog en ny dust med hyrbilsfirman och var nu tvungen att höja övertalningsförmågan till 0.2 Plåtberg. De klarade inte av den nivån av Plåtberg utan Per fick en anvisning var vi skulle kunna lämna av stolarna så vi åkte dit efter två ärevarv runt flygplatsen. Stolarna avlämnads utan allt för mycket problem och vi kunde nu lämna Edinburgh bakom oss.

Klockan hade nu börjat bli rätt mycket (den närmade sig ett med god fart) och det började bli dags för lunch. Den del av sällskapet som inte ingick i arbetsgruppen för förhyrande av hyrbil hade under tiden som bilen hämtades varit och provianterat. Problemet var nu att hitta en rastplats där vi kunde inmundiga den inhandlade maten. Vi lyckades inte med detta utan vi hamnade på en standard motorvägsrastplats där vi efter det obligatoriska toalettbesöket diskuterade den uppkomna situationen mycket noga. Resultatet blev att två falanger bildades så att den ena falangen bestående av Henning och Thord utgick till den Wimpy bar som fanns nära bilen. Den andra falangen intog istället lunch i kafeterian som fanns lite längre bort från bilen. Med andra ord: Det utmärkta initiativet att förbereda för en budgetlunch föll platt till marken.

Stärkta efter detta så fortsatte vi våran färd västerut. Målet för dagens resa var färjan till Isle of Islay. Vi var tvungna att vara vid färjeläget kl 17.00 och vi hade c:a 2.5 timmar på oss när vi nådde Glasgow. Problemet var att vi inte kunde passera Glasgow på motorväg utan att var tvungna att åka vanliga gator och i stället prova på Glasgows rusningstrafik. Ack ja. Och jag som är, hur ska vi säga, lite ringrostig på manuell växellåda. Många motorstopp blev det men det var bara vid ett tillfälle som man tutade på mig. Det var inget bra att starta på trean även om minibussen vi hade hyrt var en diesel.

Låt säga så här att den resa som vi gjorde fram till färjeläget kunde ha gjorts under mer trevliga former, bla såg Inverary ut som ett trevligt lite samhälle som vi inte hann att titta på. Det här var första gången som jag körde i

vänstertrafik och tycker själv att jag lyckades hyfsat, dock är jag rädd att resten av sällskapet inte riktigt håller med: I min iver att hålla mig på rätt sida av vägen så var jag vid ett flertal tillfällen så långt till vänster att de vänstra hjulen körde över små reflexmärken till allas förtret. Vi kom dock fram till färjeläget med c:a 4 minuters marginal enligt den incheckningstid som jag hade fått då jag bokade biljetten. Vi hade nog kunnat komma lite senare också, färjan var knappt halvfull. Men, men, nu var vi i alla fall där. Medan jag ordnade det praktiska med färjebiljetter så såg resten av sällskapet till att den tidigare inhandlade lunchen inte skulle förfaras utan mumsade glatt i sig delar av den. Även jag fick min del av det hela.

Ombord på färjan så bänkade vi oss i kafeterian och väntade på att båten skulle gå så att kafeterian öppnade. Vi provade på vad kafeterian hade att erbjuda så vi var mätta och belåtna när vi hade kommet ungefär halvvägs till Isle of Islay. Vädret var vid det här laget ruggigt så det fanns inget intresse för att sola på soldäck (där för övrigt solen lös med sin frånvaro). Närmare Isla och Jura försökte jag fotografera lite, jag lyckades men höll på kuppen att blåsa i sjön. Det var inte speciellt krabb sjö men likväl blåste det mycket kraftigt, så pass kraftigt att det var besvärligt att befinna sig på däck. Det som ytterligare gjorde det till en annorlunda upplevelse var att det blåste inte kallt utan det var ganska ljumna vindar trots att det regnade småspik.

När vi kom upp i sundet mellan Islay och Jura mojnade det ganska mycket så vi kunde stå ute och se hur vi nalkades Isla. Det fanns något annat vi upptäckte när vi åkte från Glasgow och det var att det växte Rhododendron överallt,

precis överallt och då talar jag inte om trädgårdar utan den växte vild (såg det ut som). Även på Isla växte den på klipporna och det kändes något annorlunda och komma till en ö halvö ut i mellersta Atlanten där det växer vild Rhododendron!

Vi skulle bo på Port Askaig hotell som låg alldeles bredvid färjeläget, så nära att det var besvärligt att komma dit utan att resten av bilarna på färjan fick spader: Vi åkte nämligen av som bil nummer fyra från färjan och skulle åka c:a 40 meter från färjan. På hotellet fick vi våra två rum och installerade oss där. Hotellet hade två barer och vi parkerade oss i den ena efter viss tvekan med lämplig dryck. Efter ett litet tag blev vi inbjudna av servitrisen i baren att titta på en video (tillsammans med en annan turist) som visade en del av västra delen av Skottland. Vi hade i stort sett tittat färdigt på filmen när samma servitris ropar till oss: Har ni sett solnedgången. Vi sprang raskt ut på planen utanför hotellet och kunde skåda en magnifik solnedgång. Vi såg aldrig själva solen men väl reflexerna från solen i de moln som fanns kvar på himlen (det hade slutat regna långt tidigare). Vi betittade solnedgången och en hel del fotografier togs både på den och på två bergstoppar på andra sidan sundet, dvs på Jura.

Inne på hotellet igen så satt vi och pratade en stund i ett sällskapsrum precis utanför våra rum och drog upp lite lösa planer båda för morgondagen och resten av veckan. Vi beslöt oss sedan för att dra oss tillbaka. Inför sänggåendet skulle jag duscha och tvätta håret och noterade att duschslangen var kopplad till en konstig möjäng som satt på väggen ovanför badkaret. Jag insåg

snabbt att möjängen var en varmvattenberedare som värmdde vattnet a la minute. På apparaten fanns ett vred för att ställa in temperaturen, ett vred för att ställa effekten (tror jag...?) samt ett tryckknapp. Efter att förtvivlat ha fipplat runt med alla knappar på apparaten var jag tvungen att tillkalla hjälp: Thord kom till min undsättning och inte heller han hade sett en dylik tingest. Thord fann dock lösningen till det hela genom att dra i något som såg ut som en ringledning till en nödklocka och, vips, apparaten började susa och vatten kom. Även temperaturen gick att ställa in och jag kunde ta min efterlängtade dusch.

Dag 4

Varunder ull förädlas, sandstorm upplevs i inre Hebriderna, whisky betittas och inmundgas.

Våran fjärde dag på resan runt Skottland skulle vi tillbringa på Isle of Islay. När vi vaknade på morgonen såg det rätt dystert ut men efter någon timme (lagom när det var dags att åka) hade det klarnat så att solen sken. Planen för dagen var att åka innåt ön och besöka något destilleri, titta på havet, titta på hur man väver tyg samt besöka stående stenar.

Per var dagens navigatör och hade sett ut några stående stenar som vi skulle försöka hitta. Stenarna låg lite vid sidan av allfarvägen. Vi hittade enkelt den avsedda vägen och även ganska snart de avsedda stenarna. Det var dock lite svårt att ta en närmare titt på dem eftersom de låg väl inhägnade (bland annat taggtråd) i en fårhage. Nya stenar utsågs för besök, denna gång kontrollerade vi också att de var utsatta på den ordinarie bilkartan, Per använde sig annars av en specialkarta över Islay som Henning hade skaffat. Dessa stenar låg på västra sidan av Islay så på vägen skulle vi besöka ett ullväveri. Då vi befinner oss på den enfiliga vägen så upptäcker vi plötsligt tre typiska högländskor i ett hägn alldeles intill vägen så det blev en

hastigt påkommen fotosession. Dessa kreatur ser helt enkelt mysiga ut!

Efter fotosessionen fortsatte vi ånyo mot väveriet och kom fram dit efter ett tag. Väveriet låg i en liten dalgång inbäddad i grönska (väl uppblandade med den numera obligatoriska Rhododendron). Väveriet hade ursprungligen varit vattendrivet så det rann en liten å i botten på dalen. Huset där väveriet var inhyst såg ut som ett ruckel, dock ett lite annorlunda ruckel: I fönstren satt diverse klisterlappar om att man accepterade de vanligaste förekommande kreditkortet!

Väl inne i väveriet blev vi omedelbart mötta av en äldre man som tyckte att vi skulle följa med, vi leddes upp på andra våningen i väveriet. Det var mycket trångt när vi kom upp och det fanns både tygrullar och allsköns bråte där. Det man idag använde denna våning till var att rulla upp varpen för tygerna. Mannen, som visade sig vara ägaren till väveriet, berättade hur det går till att sätta upp en varv och visade maskinen där varpen lindas upp.

Ursprungligen hade denna våning inhyst två maskiner: Slubbing Billy och Spinning Jenny. Den första maskinen användes till att skapa långa korvar av ullen och linda upp dessa korvar på spolar. Den andra, Spinning Jenny, är den klassiska maskinen för att spinna tråd av ullen utgående från de korvar som Slubbing Billy har skapat. Den Slubbing Billy som fanns här var det enda kvarvarande exemplaret av denna maskin i Storbritannien.

Vi gick sedan ned till nedervåningen där vävstolen stod. Vävstolen användes idag för att väva ett tyg med ett ganska enkelt mönster. Vävstolen kunde dock klara av mera komplicerade mönster, bland annat hade den plats för fyra stycken skyttlar. Vävstolen var automatisk och styrdes av en stegformad kedja. På varje steg i kedjan satt det ringar som styrde olika funktioner i maskinen och på så sätt kunde den väva olika mönster. Detta väveri har bland annat vävt de tyger som användes i filmen Braveheart, jag tror att det var den första större beställning som den nuvarande ägaren hade utfört efter att han hade tagit över väveriet. Jag kände att jag inte kunde gå tomhänt därifrån och fann en liten knäfilt i lysande rött som jag inhandlade.

När vi nu hade klarat av väveriet var det dags att försöka hitta de stående stenarna igen och vi åkte i avsedd riktning. Dessvärre hade vi lite problem att hitta alla avtagsvägar så det blev några smärre felkörningar. På vägen så stannade vi längst in i fjorden som gör att Islay är format som ett U. Det blåste kraftigt men vi tittade lite på denna 'innan'-strand och fick med oss en del trevliga snäckskal. Vi fortsatte vår färd mot stenarna och kom så småningom väldigt nära västra kusten av Islay. Vi kunde se havet och att det var rejäl sjögång. Vi bestämde oss för att försöka nå ett flertal klippor där vågorna bröt på ett mycket spektakulärt sätt. Per läste kartan och där fanns någon mindre väg (eller möjligen kostig) utritad som såg ut att gå fram till dessa klippor. Vi försökte finna denna stig och hamnade så småningom på en gård där denna väg skulle börja. Det visade sig att vägen inte fanns och vi fick det

bekräftat när frun på gården kom ut och undrade vad vi var för några konstiga typer.

Vi gav upp försöket med att komma fram till klipporna med bil utan åkte tillbaka till den stora vägen för att göra ett nytt försök lite längre fram. Längre fram fanns också de stående stenar som vi egentligen var ute efter. Det första vi nådde fram till var en väg blockerad av en låst grind, dock fanns det möjlighet att gå förbi grinden. Vi bestämde oss här för att göra ett nytt försök att nå stranden och de nya klippor (med ännu häftigare bränningar) som vi såg en bit bort. Bilen parkerades och vi klädde oss efter bästa förmåga samt började vandra ned mot stranden. Halvvägs ned till stranden fanns det några betongfundament (troligen kvar sedan andra världskriget) och jag bestämde mig för att stanna här och nöja mig med att fotografera på håll. Resten av sällskapet fortsatte ned mot stranden, Per fortsätter här berättelsen:

Efter det misslyckade försöket att nå klipporna med bil, vägen var effektivt blockerad med en gård försedd med skällande hundar och frågvis bondmora, fortsatte vi 'stora vägen' en bit till för att kika på ett par stående stenar. På vägen dit fanns en strandbit, där vi klev ur bilen för att titta på vågorna.

Det var 100 m till stranden, men efter 50 gav Thomas upp. Vi andra fortsatte, och blev belönade med ett praktfullt skådespel. Vinden (säkert 35 knop) piskade havet till skum, vågorna dundrade in i bukten och krossades mot stranden, där skummet blåste av stranden. Det såg nästan löjligt ut!

En blick bortåt klipporna bjöd på en spektakulär syn; jättevågor som slog emot de höga bergväggarna och exploderade uppåt över krönet i vita jättekaskader. Då och då kunde man skönja dessa jättekrevader, åtföljt av utrop som 'ååh', 'oj' och 'titta'. Som på ett nyårs-fyrverkeri, ungefär!

Solen sken, det blåste halv storm, och med ordentlig klädsel gick det faktiskt att vara utomhus. (Fleecetröja, jacka och regnjacka). Henning hade sällskapet enda mössa. Den fick Thord låna, vi andra klarade oss med huvorna i våra regnjackor. Att gå barhuvad var inte att tänka på, nedkylningseffekten var rent våldsamt i den hårda vinden. Det var faktiskt tidvis svårt att gå rak, och det berodde inte på den lokala drycken, som vi f.ö. inte hunnit prova än.

Jag insåg varför vi kommit dit. Ett sådant spektakel får man inte missa. Det var faktiskt bättre än i den värsta goretex-reklamen. Vi skulle gå dit!

Sagt och gjort, vi traskade iväg mot klipporna. Vi gick förbi ett område med stora sandgröpar urgrävda ur kustlinjen, som mindre grustag, ungefär. Vi blev snabbt varse hur de bildats. Vinden karvade ur stranden och blåstrade sedan oss med mikrometeoriter. Det gjorde ont!

Snabbt kom vi oss därifrån, och knallade vidare på en välbetad färhed. Ett par snabba avstickare för fotografering av särskilt maffiga stenblock med tillhörande bränningar drog ner på tempot en smula, men var

svåra att undvika. Självtog jag mig också en titt, men pekade bort mot den stora klippan och betecknade de lokala bränningarna som mjäkiga.

Ett stort vitt mystiskt föremål låg i vår väg. Det påminde lite om en del av en ilandfluten rotstock. När vi kom närmare så jag vet det var: ett krossat valhuvud. Delar av död val låg intill och luktade. Ohyggligt låg en bra bit upp på strandängen. En remsa av strandgrus ner mot stranden visade var jättevågen gjort sitt arbete. Det måste ha varit en sju resor värre storm än den vi var ute i!

Scenen förevisades av Henning, och så traskade vi vidare i motvinden. Strandängen var lätt att gå på, så vi gjorde god fart. Trots den bitande kalla vinden blev det rätt varmt innanför alla tröjorna och jackorna, jag fick faktiskt knäppa upp det mesta för att inte svettas!

Så var vi till sist, efter tre kvarts vandring, framme. Uppe på toppen av klipporna fanns en underbart vacker strandäng som glittrade smaragdgrönt i solskenet. Längre fram var det vassa stenpartier, svårt anfrätta av havet.

Där fanns en bergkant som man kunde kika ut över, och beundra elementens raseri. Det var just så storstilat som det sett ut på håll från stranden. Långt därnere kokade skummande vågor i en våldsamt malström över en liten ö, och med ojämna mellanrum tog en stor våg sats och kastade sig mot den 20 meter höga bergväggen och dog i en jättelik explosiv kaskad

som snabbt blåstes bort av vinden. En regnbåge lyste klart mot det svarta berget snett nedanför.

Sceneriet var definitivt värt omvägen och vandringen, ja, faktiskt hela resan. Vi hade också en fantastisk tur med vädret, om man nu kan säga så. En mycket stark vind, säkert gränsande till storm, och samtidigt solsken! Kamerorna klickade friskt. Saltdimman fastnade i ansiktet, läpparna smakade salt. Trutar och andra i miljön välanpassade fåglar visade prov på den mest fulländade flygkonst i en vind som klokare fåglar föredrar att ta sig fram till fots i.

Det var riktigt trivsamt där på klippan. Medhavd dryck intogs. Så småningom höjdes röster för att vi skulle börja ta oss tillbaka, men vi gjorde oss ingen brådska. En sådan plats stannar man gärna längre än ett par minuter på!

Jag hörde vågen dåna mot klippan, och hann se ett hörn av kaskaden i ögonvrån. Kanske hann jag få ur mig någon slags rop, men troligen inte. Jag hann nätt och jämnt huka mig och kura ihop mig med huvudet under regnhuvan och ryggen mot havet innan kaskaden föll över oss. Det var som om en jätte tömt ett par badkar med havsvatten över oss.

Jag klarade mig någorlunda torr från katastrofen. Värst blev det för Thord, som fick halva jackan indränkt med havsvatten. Henning såg sorgset på sin blötlagda mössa.

En tydligare uppbrottssignal var svår att få. Vi förpassade oss snabbt från platsen, och anträdde återfärden. Nu hade vi vinden i ryggen, och fick en trivsamt halvtimmes vandring tillbaka till bilen.

Henning ledde marschen från ett allt större försprång. Strax innan vi återkom till bilen gick vi utmed en bäck som vi korsat på vägen mot klipporna. Men Henning hade inte korsat bäcken där stenarna gjorde det möjligt, utan fortsatte upp bredvid bäcken. Efter ett tag hojtade han något ohörbart i vinden, gestikulerande vilt, och fortsatte sedan. Vi fattade inte vad han menade. Efter en bit blev det dock uppenbart att bäcken blev allt svårare att korsa. Vi andra fann en plats där vi kunde ta oss torrskodda över. Senare fick vi veta att Henning tagit sig över på ett mindre torrskott sätt.

Efter att vi hade skiljts åt så stod jag kvar vid fundamenten och betraktade skådespelet framför mig. Resten av folket försvann strax nedanför strandbanken och jag väntade på att de skulle komma tillbaka. Efter ett litet tag såg jag att de dök upp på ett annat håll och trodde då att de skulle ta en liten annan väg tillbaka till bilen. Jag gick då tillbaka till bilen men på vägen plockade jag åt mig lite ull som låg i ett dike på marken. Ullen hade BLÅST av fåren som gick här! Det blåste alltså så mycket att det satt fast stora tussar av ull här och var på marken! Senare under resan fick jag reda på att just denna dag hade det varit den kraftigaste juni-stormen på år och dag i Skottland!

Framme vid bilen så upptäckte jag att de inte styrde stegen mot bilen utan mot ett par klippor en bit bort. Jag stod vid bilen och följde dem med blicken samt tog några bilder under tiden. Målet för deras vandring var en klippa säkert 20 meter hög som havet bröt mot. När det komma vissa starka vågor så nådde säkert vågen ytterligare 20 meter ovanför klippan. Det var helt uppenbart att de skulle bli borta ett tag till så jag vände bilen så att jag kunde sitta ned och titta på skådespelet. På vägen mot klippan så skrämde de upp en del får så det var ganska enkelt att se var de var: Fåren var vita prickar mot de gröna ängar de normalt skulle ha betat fridfullt på. När sällskapet nådde toppen på klippan var de tydliga siluetter mot himlen och havet utanför. Efter en stund såg det ut som de slog sig till ro på toppen av klippan och jag började förstå att det här skulle ta tid, men det var ju semester så några tidsplaner behöver man ju inte hålla. Medan de sitter där (och uppenbart studerar skådespelet där vinden och havet tävlar om vem som har huvudrollen väl staterade av klipporna) så bryter än den ena efter den andra bränningen mot olika delar av klippan och kastar stora kaskader med vatten över omgivningen.

Plötsligt händer något: En vår bryter precis i närheten av kvartetten och lika plötsligt befinner sig fyra personer på flykt ned från klippan. Jag insåg att Neptunus hämnd hade drabbat kvartetten som nu hade fått närkontakt med havet. De vandrade nu mot bilen och nådde fram till mig efter ungefär en halvtimme. När de nådde fram till mig så fick jag mina aningar bekräftade: de var en aning blöta....

Vi packade in oss i bilen och studerade klockan i kombination med våra knorrande magar och kom fram till att det var dags för mat, klockan hade blivit två och vi måste åka för att hinna fram till Bowmore för ett besök på destilleriet. Vi räknade med att vi skulle kunna finna något att äta i Bowmore och åkte därför dit. Ingen i sällskapet var längre intresserade av några stående stenar och därför passerade vi dem utan något större intresse.

Framme i Bowmore parkerade vi vid torget och Per gick till destilleriet för att kontrollera när nästa visning var. Nu blev det bråttom: Nästa visning var klockan tre och det skulle vara dagens sista visning, klockan var tjugo minuter i tre! Per fick också tips från folket på destilleriet om var vi skulle kunna äta och vi i stort sett sprang dit. Vi lyckades kasta i oss någon form av cheesburgare och te, Per åt sista biten cheesburgare när vi sprang tillbaka till destilleriet och hann precis innan filmen började. Filmen betittades och vi vandrade sedan runt i destilleriet under sakkunning ledning. Nåja, guiden kunde väl sin inantillläxa men när Per började diskutera destillationspannans utformning med guiden blev det uppenbart att det just var en inantillläxa. Besöket avslutades naturligtvis med inmundigande av en skvätt whisky (jag nöjde mig med att lukta på Thords glas...). De sålde Bowmore på halvbuteljer så jag köpte en, min idé var att jag skulle försöka få med mig tre olika halvbuteljer hem av tre olika sorter.

Efter besöket på destilleriet bestämde vi oss för att besöka kyrkan i Bowmore. Det speciella med denna kyrka är att den är rund. I och med att den är rund så finns det inte heller några mörka hörn i kyrkan där Hin Håle kan gömma

sig så det var ju bra. Kyrkorummet var lite konstigt eftersom det stod en stor pelare precis mitt i kyrkan för att stödja taket. På väg ned från kyrkan inhandlades i tur och ordning frimärken samt vykort. Efter denna motvikt mot synden på destilleriet så tyckte Per att nu skall det drickas KAFFE! Efter en liten extra vända i Bowmore så återvände vi till det första kaféet där vi hade intagit cheeseburgare a la språng och Per fick sitt kaffe.

Vi kände oss nu färdiga med Bowmore och denna del av Islay och återvände därför mot Port Askaig där vi bodde. På vägen hem bestämde vi oss för att ta en sväng förbi Bunnahabhain och titta där, eftersom klockan nu var närmare sex insåg vi att det skulle vara stängt men vi kunde ju titta lite i alla fall.

Som vi mycket riktigt antog var det stängt och folktomt men precis utanför låg ett upplag med tomma fat. Vi blev inte helt lottlösa i alla fall genom att Per sniffade i öppningen på de tomma faten och kunde känna hur Bunnahabhain luktade...

Nu var det definitivt dags att åka tillbaka till hotellet. Frågan var nu om vi skulle äta meddetsamma eller om mera promenader skulle ske. Saken löste sig genom att vi skulle få äta i matsalen halv åtta och det var för nära inpå för att man skulle hinna gå någonstans. Allmän yra inträdde men vi lyckades anträda matsalen halv åtta. Maten som vi beställde var mycket god men det var lite si och så med serveringen. Flickan som serverade oss skulle nog ha behövat en liten grundkurs i servering: Hon

glömde bland annat att fråga oss vad vi ville dricka när hon hade tagit upp beställningen på maten.

Nåväl, vad åt vi: Till förrätt bestämde vi oss för Bunnahabain paté med Cumberland sauce. Rätten visade sig bestå av en hemlagad (kanongod) paté och ett berg av rostat bröd till. Per blev mätt. Till huvudrätt åt Thord och Henning en hjortbiff med svartvinbärssås och tillbehör (bland annat rödkål). Nu vart Thord och Henning mätta. Jag, Per och Lotta åt i stället sjötunga (jag tror inte det var äkta sjötunga men det spelar ingen roll) med vitvinsås och druvor, till detta serverades något som såg ut som en korsning mellan mandelpotatis och färskpotatis. Nu vart Lotta mätt. Till dessert blev det lite förvirring och servitrisen lyckades ge oss olika desserter fast vi skulle ha samma allihopa. Jag åt maräng med jordgubbar och vispgrädde. Marängen var lika stor en ordinär tekopp och var dekorerad med jordgubbar och vispgrädde. Nu vart jag mätt! De övriga åt bananer och glass, hur bananerna var tillrädda är lite osäkert men troligen hade man bränt av dem med någon spirituosa och sedan serverades de med glass.

Nu när vi var mätta klättrade vi upp till våra rum. Efter en liten stund så bestämde sig Henning, Lotta och Thord för att ta en promenad. Henning och Lotta gjorde upp en färdplan och gav sig iväg. Under tiden så nedtecknade Per sin berättelse om deras strandäventyr och jag gjorde mig i ordning för natten. Promenadsällskapet kom kanske snart tillbaka, bla jagade av de knott som nu hade börjat visa sig utanför hotellet. I sann kamikaze anda så sov vi i natt med öppet fönster.

Dag 5

Varunder båt åkes, B&B bokas, sten hackas och brandkår köres.

På dagens program stod att ta färjan från Isle of Islay till Oban och därifrån åka vidare mot Fort William. Vi hoppades även att vi skulle kunna besöka Cruchahan Power Station.

På morgonen åt vi frukost under lite förvirrade former, hotellet jag hade hittat på Islay var väl i stort sett bra, men betjäningen i matsalen tycker jag påminner mer och mer om den i Fawlty Towers! Nåväl, vi fick i oss en frukost och stuvade in allting i bilen samt åkte ned till färjeläget, en resa på c:a 45 sekunder. Mannen som tog emot oss nere vid färjeläget pratade den här urtypiska skotska dialekten (ungefär som de låter i Massor av Whisky), underbart bortsett från att man bara nästan förstår vad de säger.

Ombord på färjan tog vi oss upp på däck och övervakade därifrån lastningen av resterande bilar, bla så fick de bilar som skulle lämna färjan på Colonsay backa ombord. Tidigare på morgonen när vi satt och åt frukost kom det en liten regnskur men det klarnade snabbt upp så när vi lämnade Port Askaig så sken solen. Vi hade nu en timmes färd ut till Colonsay och jag stod ute hela tiden. Vädret var ganska bra, dvs solen sken men det blåste fortfarande en

del så lite kallt om öronen var det. När vi lämnade det skyddade sundet mellan Islay och Jura så börja dyningarna efter gårdagens storm göra sig märkbara, inte på något sätt obehagligt utan man kände lite lagom att båten rullade.

Vid Colonsay så skulle båten backa in till färjeläget men det blev inte en perfekt angöring utan färjan törnade i piren ganska kraftigt. Det verkade också som om färjan på något sätt satt fast i piren under någon minut för man körde motorerna på full fart så all sköns bråte kom upp bakom båten. Till och med matroserna ombord på färjan såg lite förundrat på så det var nog inte helt normalt, nåja, färjan lyckades lägga till så att byte av bilar och passagerare kunde ske. Det var rätt många cyklar som lämnade båten, det verkar som om det är populärt att cykla på Colonsay. Hu, säger jag, hurtbullar!

Vi lämnade nu Colonsay och satte kurs mot Oban. Klockan hade nu blivit tolv och magen började nu göra sig påmind. Sjön suger brukar det ju heta så nu var det dags för lite mat. Jag nöjde mig med en sandwich och en chokladmuffins samt lite te. Det var te jag beställde men sjutton vet vad jag fick, det smakade urk så jag hällde i fem påsar socker man det blev inte bättre: Nu smakade det fortfarande urk men med en liten pikant söt bismak.

Resan till Oban var så där behagligt händelselös så man verkligen har en chans att koppla av. När vi började närma oss Oban blev det verkligen fullt uppe på däck för nu hade vädret blivit riktigt bra! Solen sken och vinden började mojna.

När vi var inne i Oban hamn skrällde högtalarna till ombord på färjan och kaptenen berättade att vi hade kommit för tidigt till Oban och att vi inte kunde lägga till och ta av bilarna men det skulle gå bra att gå av båten! Vi var ungefär en halvtimme tidiga så platsen där bilrampen fanns var fortfarande upptagen av en annan färja. Vi höll ett rådslag och jag föreslog att resten av gängen skulle gå av färjan och förbereda för nattlogi. Precis nere vid hamnen låg några konstiga nybyggda hus och vi gissade att det borde finnas en turistbyrå där. Under tiden skulle jag vänta ombord på färjan och sedan köra av bilen och plocka upp resten av gänget.

Det visade sig att vi hade rätt: Bland dessa hus fanns en turistbyrå och Per ledde gruppen dit samt fick hjälp med att boka en B&B nära Fort William till det facila priset av 3 GBP. Själva rummen skulle kosta 20 GBP. Vi kände att det ekonomiska började dra iväg lite grand och att vi borde dra åt svängremmen, så något annat än B&B var inte att tänka på. Efter lite snurrande så hittade vi varandra, det visade sig att Henning hade stått precis bredvid bilrampen när jag körde av men såg honom inte! Han hade försökt springa i kapp mig men jag lyckades köra ifrån honom.

Per hade också tagit reda på att kraftstationen vi skulle besöka hade öppet till 16.00 och att sista visningen gick 15.30. Vi satte därför fart mot kraftstationen och kom fram precis två minuter innan den näst sista visningen skulle gå och naturligtvis hoppade vi på den. De var väldigt rädda för olika typer av attentat så vi fick varken ha kameror eller väskor med oss ned på turen till turbinhallen. Kraftstationen var en reservstation där man när elen var

billig pumpade upp vatten till den övre reservoaren. När sedan det behövdes extra kraft i det brittiska elnätet så kunde man på 28 sekunder starta stationen och börja leverera kraft till nätet!

Efter visningen så tog vi en liten språngfika på parkeringen utanför innan vi fortsatte mot Fort William. Dagen innan på Islay hade vi tittat på en video om Skottland och där berättande man att i västra Skottland fanns Strontia, ett samhälle med en gruva (dagbrott) där man bland annat hade hittat ett mineral som innehöll ett nytt grundämne som fick namnet Strontium. Vårn amatörgeolog (Per) i sällskapet ville gärna besöka denna gruva så han övertalade oss andra att avlägga ett besök där.

För att komma dit var vi tvungna att åka färja över en fjord och sedan köra c:a 15 miles innan vi kom till Strontia. Framme i Strontia var turistinformationen stängd men det fanns en dam som höll på att pyssla med trottoaren utanför en affär. Per överföll henne och mjölkade henne på information om var gruvan låg. Medan Per höll på med detta svängde det in en norskregistrerad bil på parkeringen och efter någon minut kom damen i bilen fram till mig och började fråga efter vägen. På engelska. Så jag svarade henne glatt att hon kunde prata svenska med mig, hon såg lite förvånad ut men övergick till norska. Hon hade kommit från andra hållet och hon letade efter en avtagsväg mot en färja till Mull. Vi kunde hjälpa henne till rätta eftersom vi hade åkt förbi den vägen tidigare.

Nu hade Per fått reda på var gruvan fanns och att den antagligen var stängd men Per ville i alla fall att vi skulle

åka dit, alltså gjorde vi det. Det visade sig att man svängde in på en väg genom samhället och som sedan drog upp på fjället. När vi nästan hade kommit upp på högsta punkten så fann vi avtagsvägen mot gruvan som mycket riktigt var stängd. Vi forsatte dock upp mot passet och vi kunde från vägen se ned i dagbrottet. Uppe på passet så bytte folk om till mer fältmässig utrustning och vi åkte nedåt igen, en liten bit nedanför passet fanns en grusplan där det redan stod en bil. Bilen var tysk och i bilen satt en dam och broderade. Vi fick senare reda på att hennes man var geolog och befann sig här i ungefär samma ärende som Per: Han skulle leta mineraler. Jag hade inte följt med när de andra drog iväg på mineraljakten utan väntade vid bilen. Vi hade lite tidspress eftersom sista färjan skulle gå klockan 21 samtidigt som Per hade sagt att vi skulle komma fram till våran B&B klockan 21. När gänget började röra sig bortåt från bilen samtidigt som klockan blev 19.30 tröttande jag och körde iväg med bilen nästan ändra fram till gänget. Tutade gjorde jag också!

Jag hittade allt folket och i princip kastade in dem i bilen morrande över att de tog lite väl lång tid på sig. Jag satte sedan fart ned från fjället igen. Fart och fart förresten, vi hittade en skylt som varnade för lutningen: 25%! Man kör inte så fort då men ned kom vi! När vi var nästan nere var vi tvungen att snabbt fuska i boskapsbranchen: På vägen hade en vanlig ko samt 4 Highland Cattle placerat sig! Jag lyckades med lite tutningar och motorrusningar fösa bort dem från vägen.

Nere på huvudvägen satte jag fart mot färjeläget och vi lyckades hinna med åtta-färjan med noll marginal! Vi

kunde nu lugnt köra upp mot Fort William och dit vi skulle bo och kom fram dit lagom vid halv nio-tiden. Vårn värdinna hette Norma. Jag, Thord och Henning delar rum, Thord och Henning sover i en våningssäng och jag i en stor dubbelsäng. Per och Lotta fick ett vanligt dubbelrum att husera i. Norma tipsade oss också om var vi kunde äta, det var ett hotell i närheten. Hon sa också att vi inte skulle gå in i matsalen utan gå ned i pubben, där hade de bättre (och framförallt billigare mat) så det tipset tog vi tacksamt emot.

Dag 6

Varunder sluss, slott och pub visiteras.

Vi hade inte utsett något speciellt färdmål för dagen, men vi visste att vi skulle åka nordväst för att komma ut till kusten och bland annat besöka Eilan Dunnan Castle. Om du hittar en turistbroschyr över Skottland i största allmänhet så är det c:a 98.7 procents chans att Eilan Dunnan Castle finns med på bild i broschyren, bara det är en anledning till att besöka detta slott.

Innan vi kom riktigt på rull så hade vi en attraktion att inspektera i Fort William: Neptunus Staircase. Ena ändpunkten för 'Caledonian Canal' ligger i Fort William och Neptunus Staircase är en slusstrappa i den kanalen. När man jämför denna trappa med någon av slusstrapporna i Göta Kanal så fanns det både likheter och olikheter. Själva slussbassängen var något större än Göta Kanal men i princip konstruerad på samma sätt. Själva maskineriet för portarna var här gömda i kanten så det fanns inga delar ovanför marken, i Göta Kanal så ligger maskineriet ovanför marken och kan där tex putta omkull fel placerade cyklar (mycket roligare).

Ovanför själva trappan låg en gammal skorv, vi kom fram till att det var någon form av mudderverk för att rensa i kanalen. Tror vi i alla fall....

Efter att ha besökt slussen (och analyserat mudderverket in spe) så satte vi kurs norrut för att senare vika av ut mot kusten. Strax efter att vi svängt av mot kusten och åkt upp för en backe hittade vi en mycket strategiskt placerad rastplats där vi kunde få en bra vy över Ben Nevis, dvs Storbritanniens högsta berg. Det fanns lite snö kvar på toppen men mycket var det inte.

Vi fortsatte våran färd västerut genom olika dalar och över något pass. I dalen ned mot fjorden på västra sidan rann det givetvis en liten älv. Vi stannade på ett ställe för att titta lite närmare på älven och fick bingo: Precis där vi hade stannat fanns ett litet vattenfall (som vi inte såg när vi stannade). I början sprang alla omkring på gräskanten ovanför fallet för att se bättre. Thord (den olycksfågeln) lyckades göra någon manöver så han halkade till på kanten och satt plötsligt på kanten fastklamrad i ett träd med benen dinglande över vattenfallet! Inte bra, inte bra alls. Det gick i alla fall bra och gänget virrade vidare och fann plötsligt en väg ned så det gick att komma ned precis nedströms vattenfallet. Alla (utom jag) klättrade ned och fotografering utfördes.

Åter uppe på vägen fortsatte vi nedåt och nådde så småningom Loch Duich som är en fjord på västra sidan av Skottland. Precis efter att vi hade nått ned till fjorden tog vi rast och inmundigade en kall lunch (nåja, kaffe ingick) som vi hade inhandlat tidigare på morgonen i Fort William. Stärkta av detta fortsatte vi våran färd och nådde strax därefter fram till Eilan Dunnan Castle.

Slottet ligger precis vid fjordmynningen och utgjorde ursprungligen ett 'lås' för fjorden. Slottet hade totalförstörts någon gång under 1700-talet och blivit en ruin. I början av 1900-talet startade en återuppbyggnad av slottet och 1932 kunde det återinvigas. Man hade då byggt upp slottet till ett skick som man trodde att det såg ut tidigare men strax innan slottet var färdigt gjorde man olika fynd som visade hur slottet egentligen hade sett ut. Det var nu för sent att korrigera de fel man hade gjort så slottet fick bli lite 'fel'. Efter återuppbyggnaden användes slottet som sommarbostad under några år men sedan hände inte så mycket. En ny renovering gjordes på 1980-talet och sedan dess är det en populär turistattraktion (vi såg i alla fall tre turistbussar där).

I slottet kunde man bese bland annat en riddarsal och några gästrum. Det fanns också en rekonstruktion av hur köket hade sett ut i slottet i samband med invigningen 1932. Rekonstruktionen var mycket bra gjord med flera dockor (mycket naturtrogna!) som visade hur man jobbade i köket. Även härskarinnan i huset fanns avbildad och det var riktigt fascinerade att se hur en annan besökare stod bredvid härskarrinnan och de var i stort sett samma typ av människor, liten tant c:a 70 år med silvergrått hår. Måste ses och upplevas.

Stärkta av en glass efter slottsbesöket så åkte vi tillbaka en liten bit och upp på en utsiktspunkt där man kunde se ut över fjorden. Vi hoppades även att det skulle gå att ta en panoramabild över fjorden med Eilan Dunnan Castle. Dessvärre gick inte det eftersom slottet var skynd i en krök på fjorden men fina bilder över fjorden blev det!

Vi fortsatte sedan ytterligare västerut, på morgonen hade vi fått tips av Norma (våran B&B värd i Fort William) att vi skulle besöka Plockton. Plockton visade sig vara en liten by i närheten av Loch Kishorn (en fjord på västkusten innanför Isle of Skye). Klockan var nu rätt mycket på dagen och vi borde finna någonstans att bo. Vi började fråga runt i de hus som hade B&B skyltar men det fanns ingen som kunde ta emot oss alla fem på en gång. Det slutade med att vi delade på oss så att jag, Thord och Henning bodde på ett etablissemang som ligger precis nere vid den yttre piren. Per och Lotta är inkvarterade på ett B&B som ligger i ett nyare område till byn lite ovanför.

Jag frågade min, Thord och Hennings värd om något ställe att äta på och fick tips om tre ställen. Vild diskussion utbröt om vilken av dessa tre ställen vi skulle besöka men det slutade med att vi hamnade på Plockton Inn som anförde sig som en fiskrestaurang. Det var fullt i restaurangen men vi fick sitta i baren och där äta från den ordinarie menyn. Tre av oss beställde någon som hette 'Skate Wing with Black Butter'. Den visade sig bestå av fenorna från någon plattfisk (fenan var ungefär lika stor som en ordinär rödspätta) så nog var det mat på den! Black Butter verkade vara brynt smör (c:a fem dl på varje tallrik) till detta serverades kokt potatis. Henning valde att äta musslor och fick in ett berg av musslor (kokta i skal), det var säkert fyra liter med musslor! Per nöjde sig med en lamm moussaka.

När vi satt vid bordet och dividerade om vad vi skulle äta kom ett ungt par in i baren, efter en stund förstod jag att de var svenskar. De verkade inte lägga märke till att vi också var svenskar utan höll sig på sin kant. Bland annat så ville

han att de skulle sätta på TV:n så han kunde se på fotbollsmatchen mellan Sverige och Turkiet (till våran förtret för övrigt). Vi fick våran mat och åt upp den samt betalade. Vi hade tidigare fått reda på att det skulle bli underhållning i baren senare under kvällen och bestämde oss för att ta en liten tur runt i byn för att senare återkomma när underhållningen hade kommit igång. Då vi gick ut så satt det svenska paret precis vid utgången så vi skulle passera dem och jag kände att något måste vi säga eftersom de trots allt var svenskar. Jag drog till med: 'Nu litar vi på att du hejar på Sverige eftersom vi går nu!' och pekade på honom med hela handen. Han såg ut som om någon hade hållt en hink kallt vatten över honom och svarade något mycket förvirrat, så pass förvirrat att jag inte kommer ihåg vad han sa, sedan dröp jag av! Hihi!

Rundturen blev en rundtur med bil och vi hamnade vid en lite sjö utanför Plockton. Det gick inte att gå runt någon längre sträcka eftersom det fanns för mycket knott! Vi hoppade in i bilen igen och fortsatte turen för att återkomma till Plockton. Efter en sväng där det stod att det var drygt en mile kvar till Plockton ville Henning och Lotta gå av! De hade fått för sig att de skulle gå tillbaka till Plockton så vi släppte av dem mitt ute i ingenstans! Tokar!

Jag, Per och Thord åkte tillbaka till Plockton och sökte återigen upp Plockton Inn där stämningen nu var hög i baren. Vi satt där en stund, trivdes och lyssnade på musiken. Det här var helt enkelt en äkta skotsk pub och ingenting annat! Helt enkelt trevligt! Det går inte att åstadkomma något sådant i Sverige framförallt pga klientelet, här på puben så var hela åldersskalan represen-

terade. De yngsta (kan de ha varit 16 år tro?) fick inte ens dricka starkt (gränsen är 18 år) och de äldsta verkade vara ett par som satt precis bredvid oss, skulle tro att de var i 70-årsåldern. Hur många 70-åriga par sitter idag i Sverige på krogen klockan elva på kvällen? Inte sjutton behövs det några 'Farsor och Morsor på Stan' för att hålla ordning i en by som Plockton!

Dag 7

Varunder vi vandrar mellan broar, spanar efter Nessie, hittar ett destilleri samt Per blir putt.

Jag hade utan vidare kunnat stannat längre i Plockton och på den B&B där vi bodde, den var helt enkelt en pärla, synd bara att Per och Lotta inte hade fått plats där. Vi hade för dagen lite luddiga planer men visste att vi skulle fortsätta nordväst ut för att titta på bergen och sedan göra en liten avstickare söderut för att passera Loch Ness.

Resan började precis som planerat och vi rullade nordväst ut. Det fanns egentligen inga attraktioner här och inte heller några sidovägar så vi var tvungna att hålla oss till huvudvägen. När vi hade varit på väg i ungefär två timmar tyckte vi att det skulle vara dags för en liten rast så Per hittade en rastplats på kartan som vi sökte upp. Vi fikade och beslöt sedan att titta lite närmare på en gammal stenbro som fanns precis bredvid rastplatsen.

På andra sidan stenbron fanns det några skyltar som bland annat pekade på 'Silver Bridge' 3/4 mile bort. Stigen dit följde den lilla älv (Black Water) som rann under bron. Resten av gänget bestämde sig för att gå dit och med viss tvekan slog jag följe med dem. Efter en liten stund så sprang de ned till älven för att fota men jag fortsatte på

egen hand. Det var en mycket trevlig liten promenad, vädret var så där precis lagom för att man skulle kunna promenera i skogen. Då jag hade gått ungefär en kvart och inte såg något spår av en bro så kände jag att det kanske räckte för mig.

Ungefär här så gick stigen nästan i vattenbrynet, stranden var torr och bestod av slipade stenar så jag gick ut på dem för att se om jag kunde se någon bro. Icke sa nicke. Jag tog några foton och gick upp på stigen och mötte resten av gänget som då hade kommit ikapp mig. Jag berättade vad jag hade kommit fram till men de andra skulle fortsätta. Jag lunkade tillbaka och det fortsatte att vara en trevlig liten skogs promenad. Tillbaka vid rastplatsen så satte jag mig ned och lyssnade på fåglarna samt studerade våra kartor. Jag satt säkert här tre kvart innan det börja kyla på lite och jag tog på mig jackan. Strax därefter så såg jag gänget komma, nu på andra sidan av älven mot där stigen gick: De hade alltså funnit bron.

Vad de mera hade funnit var en litet vattenfall vid bron samt en ny rastplats. Eftersom klockan nu hade blivit närmare två så var det dags för lunch och vi åkte nu med bilen upp till denna rastplats. Det här var en välskött rastplats, bland annat så hade toabyggnaden vunnit 'Loo of the Year 1999', dvs 1999 års bästa dass. Detta enligt en tavla inne i tvättrummet. Precis bredvid rastplatsen fanns mycket riktigt ett litet trevligt vattenfall.

Vi intog vår lunch på rastplatsen, dessvärre var borden av en lite konstig form (och framför allt sitsen) så jag satt inte helt bekvämt. Lunch fick jag i alla fall så det gick

bra... Efter lunchen fortsatte vi huvudvägen ned mot Inverness. Per hade på kartan fått syn på ett vattenfall (i samma älv som det tidigare). Fallet var utmärkt som en sevärldhet på kartan så det blev vårt nästa mål.

Utan större problem fann vi vattenfallet eller i alla fall parkeringen som hörde till. Själva fallet låg i en ravin nedför så man fick gå en bit. Det var väl inte så farligt om inte vägen har varit en 40 graders nedförsbacke närmsta biten vid parkeringsplatsen. Med vissa onda aningar följde jag dock med och det gick djupare och djupare ned i ravinen. Precis vid vattenfallet fanns det en hängbro över ravinen med fallet så det gick bra att ta bilder från bron. Nere vid fallet försvann gänget i olika riktningar men jag bestämde mig för att börja bearbeta backen upp till parkeringen. Backeländet var precis så besvärlig som jag hade gissat men upp kom jag och det utan att stanna någon gång på vägen. Puh!

Innan vi gick ned till fallet hade Per studerat en karta som fanns uppe vid parkeringen och där sett att det fanns flera stigar i området, alla stigarna slutade vid parkeringsplatsen. Jag misstänkte att de skulle ta en annan väg tillbaka och mycket riktigt, tio minuter efter mig kom Thord och Henning upp för backen och undrade var Per och Lotta hade tagit vägen. Efter ytterligare några minuter kom de stänkande en annan väg. När Per hade satt sig i bilen så uttryckte han sina synpunkter om motion och att nu fick det vara nog! Lite kul var det att höra det från honom eftersom han har varit den som har tyckt att nu går vi en liten bit! Jag trodde innan resan att Henning skulle vara den som ville gå än hit och än dit....

Då vi hade räknat in gänget i bilen så fortsatte vi våran resa mot Inverness. Nu skulle vi inte direkt till Inverness utan vi skulle göra en lite avstickare så att vi skulle åka parallellt med Loch Ness en bit. Då vi befinner oss på de ganska slingriga (och enfiliga) vägarna vid sidan om huvudvägen kommer vi till något som ser ut som en fabrik. Jag skall precis säga att det nog är en kvarn för jag ser någonting som ser ut som inlastningsplatser för säd när vi alla på en gång upptäcker att det är ett destilleri. Efter ett snabbt beslut så kör vi in och finner att vi har hamnat vid Glen Ord destilleri. Per upptäckte senare att det var det enda destilleriet här i trakten och att vi hade rejäl bondtur som prickade det.

Destilleriet skulle stänga besöksavdelningen vid fem-tiden och klockan var nu halv fyra. Jodå, vi skulle få en visning och efter lite funderade hos guiderna kom de fram att vi skulle få en egen visning, de väntade en busslast fransoser till klockan fyra och eftersom vi inte förstod franska skulle de ta en egen visning med oss. Vi fick en standardrundvandring runt destilleriet. Den här guiden var bättre än den som visade oss Bowmore: När Per började diskutera utformning av pannorna så förklarade guiden att nu började vi komma lite utanför vad hon kunde och det är ju positivt när folk kan erkänna sin okunskap!

Tyvärr hade de inga halvflaskor här så jag köpte ingenting. Några andra i gängen köpte dock lite souvenirer. Vi fortsatte vidare mot Loch Ness och kom fram dit via en rejält brant backe. Efter en snabbtitt efter Nessie (hon var inte vaken) så fortsatte vi mot Inverness och hamnade i fredagsrusningen då trafiken stod stilla. Klockan hade nu

blivit över sex och det var hög tid att finna någon stans att bo för natten. Per ville att vi skulle fortsätta till Nairn innan vi började leta efter inkvartering.

Då vi närmade sig Nairn så ville Per att jag skulle svänga in till vänster så att vi skulle komma åkande en mindre väg in i Nairn. Jag förstod inte riktigt vad han menade utan missade första vägen och svängde i stället in på den andra. Vi hamnade i ett nytt och uppenbarligen ett mycket planerat villaområde. Det visade sig att det inte fanns någon bakväg därifrån in till Nairn utan vi snurrade runt därinne och kom så småningom ut vid den väg som jag tidigare hade missat att svänga in på. Per var nu lite irriterad och ville att jag skulle fortsätta lite närmare och sedan försöka igen. Jag var inte helt överens med honom eftersom de som fanns borde ligga så att bilburet folk skulle finna dem när de följer huvudvägen. När jag inte gjorde som han sa utan istället svängde in vid en B&B utefter huvudgatan och bad att han skulle gå in och höra där surnade han till rejält och tyckte att nu får vi andra hitta något ställe att bo på.

Thord hörsammade min önskan att någon annan skulle gå och höra om de hade plats för oss, samtidigt som man sitter bakom ratten så är det lite otympligt att hoppa in och ut för att höra sig för. Det visade sig att det var fullt men vi fick tips om ett annat ställe. Thord var lite otydlig med beskrivningen var det låg och framförallt vad det hette så jag såg det först när vi hade åkt förbi. Per surade. Jag vände och åkte tillbaka, det visade sig att det föreslagna stället inte hade någon parkering utan jag parkerade på en bakgata.

Thord och Henning hoppade ut för att höra sig för men fann istället ett annat etablisseman.

När de fick höra att vi var fem stycken så sa de att vi skulle kunna bo där men då fick en av oss sova på en extrasäng. De fortsatte med att själva pruta ned priset från 18 till 14 pund per skalle så det var ju lite speciellt att de själva fixade det där med prutningen.... Vi avsynade det hela allihop och accepterade slutligen, ett problem var att det bara fanns ett badrum för fem personer. Per fortsatte att sura men tinade upp efter ett litet tag. Thord började raskt göra upp en lista när vi skall få komma in i badrummet på morgonen så på något sätt gick det (det var fler än jag som duschade på kvällen).

Dags för mat, vi hade fått förslag på en pub precis i närheten men Per tyckte att vi skulle titta på något mera ställe. Så vi vandrade runt lite, hittade ett annat ställe men Per ville fortfarande att vi skulle kolla mera. Vi vandrade vidare och hamnade ute på stranden, och tittade på tidvattnet, snäckor och andra strandfynd. Per ville kolla mera men nu tröttnade jag och upplyste honom om att jag skulle bli grinig om jag inte fick mat snart. Han gav med sig och vi gick tillbaka till puben som vi hade kollat tidigare. Per beställde någon Mixed Grill och bleknade när det kom in, det var MYCKET. Så mycket att när Per hade ätit färdigt så såg det nästan inte ut som om han hade rört tallriken. Jag fick också mat (fish & chips) så jag slapp bli grinig.

Dag 8

Varunder två destillerier klaras av samt vi finner ingen B&B.

Efter våran något trånga inkvartering i Nairn var det dags att nå själva hjärtat i Skottlands olika Whisky distrikt: Speyside. Vi lämnade Nairn och åkte mot Forres och sedan mot Cardhu. Vi visste att Cardhu skulle vara stängt eftersom det var lördag idag men vi tog det som första mål i alla fall.

När vi närmade oss Speyside så upptäckte vi skyltar som pekade till det närmsta destilleriet och dessa skyltar hade vi nytta av under hela dagen. Med hjälp av dessa skyltar så hade vi inga problem att hitta Cardhu och precis som vi visste så var det stängt. Nytt studerande av kartor vidtog och vi bestämde oss för att åka mot Glen Grant Destillery i Rothes. Ånyo använde vi oss av skyltarna och kom enkelt fram dit.

Destilleriet var öppet (som vi trodde) men eftersom det var lördag var det ingen produktion igång, men visningar hade de i alla fall. En standardvisning vidtogs med guide med innantillläxa. Per ställde sin standardfråga angående destillationskollonnerna och guiden svarade någonting HELT annat. Ännu en avslöjad guide. Annars var det här destilleriet lite extra skojigt: De hade efter pannan en

speciell renare som spritångorna gick igenom innan de kondenserades. Som vanligt var det provsmakning efteråt och samtidigt körde man en multimediashow. Nu var det inte så hemskt som det låter utan det var faktiskt bra. Vi satt i ett rum med typiska engelska attribut, lite hjorthuvuden, något jaguar skinn och en hel del tavlor. En av tavlorna var inte en tavla utan en video skärm. Det som var ett stilbrott att det satt en massa proffsspotlights i taket och bröt av en del. Showen startade: På bildrutan/tavlan dök det upp en gubbe som föreställde destilleriet grundare och berättade om destilleriet. Diverse ljudeffekter ackompanjerade det han berättade om. Spotlightsen i taket kom nu också till användning och fäste uppmärksamheten på de olika föremål som fanns i rummet.

Efter visningen så fick man även en vandring i en trädgård som hörde till destilleriet. Jag kan inte säga vilken typ av trädgård det var men trevlig var den. Givetvis fanns det rhododendron men det var definitivt inte den enda växtarten där! I slutet av trädgården fanns det en ravin som till viss del påminner om rhododendrondalen vid Sofiero. Det som förtog upplevelsen var att det var mycket fuktigt i luften eftersom det hade regnat strax innan så det var lite tungt att gå runt i trädgården. Åter tillbaka i spritbutiken så bestämde jag mig för att köpa en flaska av deras 10 åriga single malt, den luktade inte helt oangenämt....

Efter besöket här var det dags för lunch, en medhavd lunch. Per fann något som verkade vara en rastplats och den uppsökte vi. Lunch intogs och vi bestämde oss för att åka till Glenfarclas. Jodå, de bruna skyltarna fanns på plats och det var inget problem att hitta fram. Detta destilleri var

ett av de få destilleriet som inte tillhörde någon av de stora drakarna utan var fortfarande privatägt. Som guide fick vi en gammal skotte som hade jobbat på destilleriet i trettio år så han visste hur det gick till. Glenfarclas lite annorlunda grej var mäsktunnan som var hela tio meter i diameter, dvs den största blandaren i hela skottland! I övrigt verkade det inte vara något speciellt med destilleriet.

Vid provsmakningen så fick whiskygänget även prova på deras caskstrength. Tut! Tut! tyckte Per och visade hur det rök ur öronen på honom. Han tyckte dock att det skulle bli bra om man spädde ned den så både Thord, Per och Henning köpte en flaska var av caskstrength. Nu var klockan så pass mycket att destillerierna hade stängt för dagen så vi åkte söderut för att hitta något ställe att sova på.

Lämplig plats att sova borde vara Braemar så vi sökte oss dit. Vägen som vi åkte passerade över diverse fjäll och även en skidsportanläggning som hade öppet! Nu var ju inte liftarna igång men väl kafeterian så kaffepåfyllning skedde där! Vi fortsatte ned från fjället och kom så småningom fram till Braemar. Nu skulle vi hitta någonstans att bo: Jag missade tror jag två B&B skyltar innan jag lyckades svänga in på en gata. Per agerade löpare och hörde sig för. Det visade sig vara fullt på det första stället och de andra två kunde inte ta emot oss alla. På det sista stället så föreslog värden att vi skulle höra med hotellet tvärs över huvudgatan, de hade stugor som man hyrde ut. Per verkade lite tveksam till en stuga men vi åkte dit i alla fall.

Stugorna visade sig ha plats för sex personer och det skulle kosta 80 GBP för en stuga, dvs för oss 16 GBP per skalle, det var ju riktigt billigt! Stugan hade sängarna fördelade på tre rum så det var ju riktigt bra. Den vanliga förvirringen om var vi skulle äta uppstod men den här gången bestämde vi oss ganska snabbt för att äta på hotellet.

Efter middagen så ville som vanligt gångarfalangen av gänget att vi skulle ut och gå, så blev det också med den vanliga förvirringen. Vi delade lite på oss så att Henning och Lotta gick en lite längre promenad medan jag, Per och Thord gick en kortare promenad i byn. När jag och Per bestämde oss för att gå tillbaka till stugan så skulle Thord fortsätta på egen hand. Hans mål var att gå upp till en liten kulle i närheten. När han sedan kom tillbaka berättade han att han hade sett 14 hjortar på vägen! När vi alla hade samlat oss i stugan och Henning fick reda på att Thord hade varit upp på kullen så surnade Henning till eftersom han helst hade velat gå dit upp. Ack ja, det här gänget drar åt så många håll på en gång så ibland vet man inte varthän det bär och det är lite svårt att hänga med i svängarna alla gånger!

Dag 9

Varunder kort resa sker, slott besökes, vandring utföres och jag tappar humöret.

Under hela våran resa så har inte Per velat ha en standard Skotsk frukost utan han har velat ha ost till frukost. Den önskan har ställt till förvirring för de flesta frukostvärdarna men här i Braemar kom nog klimax. Per beställde som vanligt ost och fick mycket riktigt ost, men det var uppenbarligen osttallriken från a la carte meny: Tallriken bestod av en bit grönmögelost, en bit Brie samt lite Cheddar och som kronan på verket två jordgubbar i skivor! Häpp!

Egentligen var det sorgligt att behöva lämna Braemar för jag tror att den stugan som vi hyrde där var den bästa inkvarteringen vi har haft under hela resan (trots vissa brister). Stugan var nybyggd (en månad sa någon) men hade sina små brister: Handfatet i badrummet var bland det minsta jag hade sett och det saknades någon hylla i närheten av handfatet för att kunna ställa ifrån sig saker (handfatet var alltså så litet att det inte ens gick att lägga ifrån sig tvålen där). En annan spännande sak var att huset egentligen saknade entré: Det fanns förvisso två dörrar in i huset men ingen av dörrarna var en entré med vindfång eller liknande. Trots detta så var huset mycket bra i övrigt, men det känns som om de inte kan bygga för vintern.

Britter är konstiga, toc, toc, toc... Av omgivningarna av döma så verkade det som om Braemar låg i ett område som användes för vintersport: Bland annat så fanns det skyltar om skidskola på några ställen...

Nåja, vi lämnade trots allt stället och åkte söderut, vårt huvudmål för dagen var att besöka Blair Castle. Slottet är ett av de mest besökta resmålen så det var ingen större konst att hitta dit. Mycket stilenligt så åkte man in genom den riktiga huvudgrinden och upp mot slottet. Ganska nära slottet parkerade man bilen efter att ha betalat entré på vägen. Slottet är idag privatägt och har 32 rum öppna för besökare. Herren av Blair Castle har rätt att hålla privatarmé och det är idag Europas enda privata armé. Slottet är vitmålat och ser verkligen ut som ett sagoslott.

Inne i entrén finns en gigantisk vapensamling och resten av slottet är inte heller någon besvikelse. Bland annat så var huvudkorridoren på nedre planet en upplevelse: Genom hela korridoren så satt det hjorthorn på båda sidor och bildade nästan tak i korridoren. Imponerande. Uppe på andra våningen fanns ett stort rum som var någon form av vardagsrum och var imponerande. Vandringen avslutades med balsalen som var (just det) imponerande. Det bästa man kan säga om slottet är att det är MYCKET imponerande och väl värt ett besök.

Efter en snabb lunch i slottets kaffeteria så åkte vi söderut till Pitlochry där vi hade bestämt att vi skulle försöka bo. Vi kom dit strax efter två och gjorde något halvhjärtat försök att hitta en B&B på egen hand men blev rekommenderade att kontakta turistbyrån eftersom vi var så många.

Turistbyrån kunde hjälpa oss i stort sett direkt och vi fick plats på Ferryman's Cottage (Färjkarlens stuga) på andra sidan Tummel (del lokala älven). Bokningen på turistbyrån kostade en GBP men är väl värt det för att hitta en B&B om man har lite avvikande önskemål (i vårt fall fem personer).

Ferryman's Cottage är ett litet charmigt stenhus byggt någon gång på 1700-talet och ännu mera charmigt inne. Rosa tapeter, färska blommor i fönstret och volanger på lakan och kuddar. Anledningen till att vi hade sökt upp en B&B så tidigt idag var att folket ville ut och vandra: I Hennings bok med vandringar i Scotland fanns det fyra olika vandringar beskrivna i omedelbar närhet av Pitlochry. De stannade för en vandring till Ben Vreckie, jag skulle inte följa med utav två anledningar: Jag är inte speciellt begiven på att gå på den här typen av vandringar och dessutom hade jag åkt på en förkylning så jag gick omkring och hostade och snörvlade.

Jag skulle fördriva tiden med att läsa en god bok, Per hade tidigare under resan lyckats köpa 'Whisky Galore' som ligger till grund för filmen med samma namn (på svenska 'Massor av whisky'). Gänget gav sig av vid tre-tiden och det sista jag sa till dem var att kom nu tillbaka vid åtta-tiden så vi hinner äta innan restaurangerna slutar servera middag vid nio. Jag hade hunnit läsa ut boken med mycket god marginal när de kom drällande tillbaka halv tio. Mitt humör hade också nått nya oanade höjder och jag var INTE glad. Förklaringen från deras sida var: 'Jamän, vi trodde du skulle äta själv!'. Morr. Fräs. Grrr.

De hade inte själva ätit så vi packade in oss i bilen och åkte ner mot byn, jag hade inte några illusioner om att vi skulle hitta något men det var faktiskt en indisk restaurang öppen så vi fick i oss riktigt mat. Den kvällen somnade jag i vredesmod (som det heter i en annan känd berättelse).

Dag 10

Varunder rundresan avslutas och jag fortsätter nysa medan jag får en privat sightseeing av Edinburgh.

Vi hade nu kommit fram till våran rundresas sista dag. Idag skulle vi åka tillbaka till Edinburgh och där lämna tillbaka bilen. Innan vi lämnade Pitlochry skulle vi gå runt och shoppa lite där. Vi åkte upp till turistbyrån och parkerade bilen där. I stort sett hela gänget försvann in i turistbyran för att bläddra bland vykortet (givetvis utan att köpa något). Lotta gjorde en snabbvända därinne och gick sedan ut och satte sig på en stenvägg och såg deppad ut. När jag frågade hur det var fatt så uttryckte hon sin förtvivlan över att ständigt behöva vänta på alla. Jag håller med henne, mycket av tiden har gått åt att behöva vänta på att någon ska bara göra ditten eller datten. Efter någon minut tröttnade hon och bestämde sig för att gå själv och med två sekunders marginal hann hon få sällskap av Per.

Jag var fortfarande inte på mitt bästa humör (även om min förkylning var det) så jag bestämde mig för att gå själv och strunta i de andra. Vi hann bestämma att vi skulle ses vid bilen en timma senare (då gick parkeringstiden ut), jag fick nyckeln av Per och vi spred ut oss. Mitt mål var att hitta en vanlig livsmedelsbutik för att se om de hade någon spännande curry-blandning, antingen pulver eller pasta.

Jag gick huvudgatan upp och såg en blandning av diverse affärer med koncentration på turistfällor, dvs antigen sålde man vykort och krimskrams eller så sålde man kläder, företrädesvis ull. Något annat som det var gott om var pubar, restauranger och hotell. Livsmedelsaffärerna lyste med sin frånvaro. Efter att ha gått hela gatan fram och tagit en sväng på en bakgata så gav jag upp och gick mot bilen igen. När jag då gick på andra sidan gatan så såg jag att en butik som jag trodde var whiskybutik även annonserade att de sålde 'groceries', det var ju det jag var ute efter! In i affären och vad finner jag där om inte hela gänget som står och bläddrar bland alla whisky-flaskorna! Näja, efter lite letande hittade jag två olika sorters curry och gjorde mitt inköp samt gick tillbaka till bilen.

Det här gången vart jag överraskad, alla kom tillbaka lagom i tid! Vi packade in oss och satte kurs mot Edinburgh. Via lite konstiga vägar i Edinburgh (jag vet fortfarande inte riktigt hur vi åkte) så kom vi fram till hotellet och lastade av oss. Det var nu dags att lämna tillbaka bilen, det skulle jag ta hand om. Resten av folket skulle trava runt i Edinburgh (hur sjutton orkar dom?!?) och de åkte med mig ner mot centrum där jag släppte av dem. När jag sedan skulle åka ut mot flygplatsen så lyckades jag givetvis åka fel i en korsning. Jag bestämde mig för att fortsätta rakt fram och se om jag kunde finna någon annan väg, det kunde jag inte. Jag hamnade i något som hette Braid Hill innan jag bestämde mig för att vända. På kuppen så fick jag ganska god träning i att köra med manuell växellåda i vänstertrafik och dessutom något kaotisk stadstrafik.

Det var inget problem att lämna bilen på flygplatsen när jag väl hade kommit dit och jag tog sedan flygbussen tillbaka in till stan. Innan vi alla skildes åt hade vi bestämt att vi skulle ses på hotellet igen cirka halv sju. Jag skulle ta det lugnt pga min förkylning och fixa lunch själv. Jag hade fått resterna vi hade kvar av våran picknicks matsäck och där fanns bland annat ett källarfranska samt lite ost. På vägen från flygbussen till hotellet gick jag in i Princess Mall. Det visade sig vara en köpgalleria och längst in, längst ned hittade jag diverse kaféer. På ett av dessa köpte jag något som såg ut som ett danskt wienerbröd, tillbaka på hotellet när jag sedan åt upp det så visade des också vara det!

Efter min improviserade lunch så lade jag mig för att vila och somnade. Jag vaknade halv sju, varför vet jag inte. Några minuter senare bultade det på dörren, Thord och Henning var tillbaka. Det var de som hade väckt mig tidigare men då hörde jag inte att någon var på dörren. Nu inträffade som vanligt den stora förvirringen om var vi skulle äta, vad vi skulle äta och dessutom om jag skulle följa med. Jag hade bestämt mig för att följa med och drog mig tillbaka till toaletten, under tiden hade Per hört sig för i receptionen och det visade sig att man kunde få smörgåsar och te här på hotellet! Nu var jag inte alls intresserad av att följa med utan nöjde mig med smörgåsarna på hotellet. Resten av folket begav sig av för att intaga en något mera ståndsaktig middag.

Dag 11

Varunder hemresa sker, måltidsakrobatik utföres ånyo samt förvirrad flygkapten åhöres.

Våran skotska resa hade nu nått sitt slut och vi skulle idag åka hem. Flyget gick på eftermiddagen så vi skulle försöka fördriva tiden på egen hand tills dess. Vi var tvungen att lämna rummen på hotellet vid halv-elva tiden men vi skulle kunna lämna bagaget kvar på hotellet. När jag dagen innan hade lämnat hyrbilen på flygplatsen så såg jag att det också fanns stora taxibilar så hotellet hjälpte till med att beställa en sådan.

Taxin var beställd till klockan två så tiden däremellan skulle vi försöka slå ihjäl. Den vanliga förvirringen om vad vi skulle göra uppstod men ganska snart visade det sig att Henning och Lotta skulle uppsöka en affär där man kunde köpa vandringsstavar (en vandringstav är en skidstav utan ring nedtill, dessutom ihopskjutbar). Jag, Per och Thord bestämde oss för att titta på Holyrood House (som är drottningens bostad i Edinburgh).

Vi skiljdes åt och jag, Per och Thord kom fram till Holyrood House (i lätt duggregn). När vi kom fram till Holyrood House så skulle de ha sex GBP i inträde och dessutom skulle vi inte hinna gå runt där speciellt länge:

Vi hade bestämt att träffas på Princess Mall klockan tolv för att ev. äta lunch och sedan börja dra oss upp mot hotellet. Vi hoppade med andra ord över Holyrood House och började i stället i sakta mak vandra 'The Royal Mile' upp. Detta är smeknamnet på den gatan som går mellan Holyrood House och Edinburgh Castle. På vägen upp fann vi bland annat en butik som hade specialiserat sig på att sälja spelkort! Vi hann också med ett besök i ett litet museum som visade lite diverse föremål från det gamla Edinburgh.

Vi kom lagom upp till Princess Mall vid den avtalade tiden, Henning och Lotta hade inte kommit så vi bänkade oss vid ett bord i väntan på dem. När vi alla var samlade så fikade vissa av oss och andra inte. Nu ville Per visa Lotta en annan affär vi hade hittat på 'The Royal Mile' och de gick iväg dit. Henning och Thord skulle göra något annat och jag gick direkt tillbaka till hotellet.

Alla kom i tid tillbaka i hotellet och vi anträdde resan hem. Egentligen tycker jag det är ganska tråkigt att flyga, mycket väntan är det och sedan skall man sitta ihopklämd på flyget. Och sedan är det det där med att äta på flyget, suck! Den enda roliga incidenten som inträffade var när vi hade landat på Arlanda så började kaptenen en lång utläggning om att vi hade hamnat vid terminal 5 och om man skulle ansluta med bolaget ditt eller datt så var man tvungen att bla bla osv. Det lät lite förvirrat och jag var lite förvånad eftersom jag trodde att British Airways alltid använde sig av terminal 2. När vi hade stannat vid terminalen och stått still i några minuter kom kaptenen tillbaka och berättade att två av passagerarna kunde

berätta för kaptenen att vi hade stannat vid terminal 2 och ingen annan stans. Kaptenen lade till något om att de antagligen reste här oftare än vad han gjorde....

Resrutt.

Vi reste med British Airways från Arlanda via Gatwick till Edinburgh.

Vi bodde sedan två nätter i Edinburgh och ägnade oss alltså en dag åt att se Edinburgh.

Vi hämtade sedan ut en hyrbil på flygplatsen med plats för oss alla. Det överenskomna priset med bokningscentralen i Sverige stämde inte utan vi fick vara lite elaka innan vi fick det priset vi skulle ha, se till att ha en skriftlig bekräftelse med er.

Vårans rundresa kunde sedan börja och vi körde M8 mot Glasgow där vi bytte till A82 och sedan A83 för att åka mot färjeläget Kennacraig. Kennacraig är endast ett färjeläge och vi höll nästan på att missa det.

Med färja åkte vi sedan till Isle of Islay där vi bodde två nätter i Port Askaig (liten by med det ena färjeläget, av två, på Islay).

Vi tillbringade en hel dag på Islay och åkte sedan med färja till Oban (via Colonsay). Efter Oban gjorde vi en avstickare på A85 för att besöka Cruachan Power Station. Vi åkte sedan tillbaka mot Oban och fortsatte på A828 och A82 upp mot Fort William där vi bodde en natt.

Från Fort William fortsatte vi väg A82 norrut till Invergarry. I Invergarry tog vi av på A87 ut mot Isle of Skye. Vi åkte aldrig ut till Skye utan i Kyle of Lochalsh åkte vi på småvägar mot Plockton där vi bodde en natt.

Från Plockton åkte vi nordöst ut på A890 till Achnasheen, där åkte vi på A832 österut mot Gorstan. Sedan söderut på A835 till Marybank där vi var tillbaka på A832 söderut mot Muir of Ord. Vidare söderut på A862 och A833 ned till Drummadrochit vid Loch Ness. Därefter norrut, utefter Loch Ness, på A82 upp mot Inverness. Från Inverness nordöst på A96 till Nairn där vi bodde.

Från Nairn fortsatte vi på A96 till Forres. I Forres tog vi av på småvägar till Cardu (destilleri), vägen är skyltat med bruna sevärdhetsskyltar. Vi var nu framme i Speyside distriktet där destillerierna som tar emot besökare är väl skyltade med speciella sevärdhetsskyltar. Från Speyside (Bridge of Avon) åkte vi i tur och ordning A9008, A9136, A939, A976 för att nå fram till Crathie. Därifrån åkte vi A93 västerut till vi kom till Braemar där vi bodde.

Från Braemar åkte vi A93 söderut tills vi kom till väg A950 (västerut) och via väg A924 nådde vi fram till Pitlochry. Från Pitlochry gjorde vi en avstickare nordväst till Blair Castle och sedan tillbaka till Pitlochry där vi bodde.

Från Pitlochry följde vi A9 till Perth och därifrån M90 till Edinburgh där våran rundresa tar slut. Vi avslutade med att sova en natt i Edinburgh för att sedan åka till

Stockholm och Arlanda med British Airways via Heathrow.

Hela resan tog alltså elva dagar där vi hade tio övernattningar. Under denna tid hade vi hyrbil drygt sju dagar.